

Πᾶσα αἰτιμία: Διεύθυνσιν «Νέας Ἐρεῦνης»

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Συνοικία Κατέλλι ἀπέναντι Ἑλληνικοῦ Σχολείου

Ν Ε Α ΕΡΕΥΝΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

Ἐν Χανίοις τῆ 5 Ἰανουαρίου 1942— ΠΕΜΠΤΗ

ΑΡΙΘ. 817

ΕΙΣ ΤΟΥΣ κυβερνητικούς κύκλους τῶν Ἀθηνῶν κάμνει τὴν κυκλοφορίαν τῆς μίᾳ πρωτότυπος διᾶδοσις, ἥτις, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἔσχε τὴν ἀπήχησιν τῆς καὶ ἐνταῦθα. Κατὰ τὴν διάδοσιν ταύτην αἱ Κυβερνήσεις τῶν Προστ. Δυνάμεων εἰς οὐδεμίαν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ κρητικοῦ ζητήματος θὰ προβάσιν, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ ἐπαναστατικὴ κατάστασις ἐν Κρήτῃ καὶ ὁ κρητικὸς λαὸς διὰ τῆς στάσεως τοῦ φαίνεται προκαλῶν αὐτάς. Ἐάν ἡ διάδοσις αὕτη εἶναι ἀκριβὴς καὶ ἀπληροῦς πρᾶγματι τὰς σκέψεις τῶν Προστ. Δυνάμεων, θὰ ἐδικαιώτο ὁ κρητικὸς λαὸς νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς ὑψηλοὺς Προστάτας του, διατι ἐπὶ τρία ἤδη καὶ πλέον ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐτήρησε στάσιν τελείως ἀμεμπτον καὶ ἐξεπλήρωσε πιστῶς καὶ μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τοὺς ὄρους τοῦ ὁποῖου τῷ ἔβησαν καὶ ἀπὸ τῶν ὁποῖων ἐξήρτησαν τὴν εὐμενῆ συζήτησιν τοῦ ἐθνικοῦ τοῦ ζητήματος, ἦτοι τὴν τήρησιν δημοσίας τάξεως καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν μουσουλμάνων, διατι λέγομεν, δὲν ἠδύοκσαν νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν πρὸς αὐτὸν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν; Ἀλλὰ τί εἶδεν ὁ κρητικὸς λαὸς κατὰ τὴν τριετίαν ταύτην, καθ' ἣν τὸσον ἡσυχος καὶ φρόνιμος καὶ εὐτακτος καὶ εὐπειθὴς εἰς τὰ κελεύσματα τῶν Προστ. Δυνάμεων ἐφάνη. Εἶδε τὰ δικαιώματα τοῦ Σουλτάνου ἐπὶ τῆς Κρήτης προβιβαζόμενα εἰς κυριαρχικά, εἶδε τὴν Πύλῃν διορίζουσαν καθήδου ἐν Κρήτῃ τὴν εὐμενεῖ συγκαταθέσει τῶν Προστ. Δυνάμεων, τοὺς ὁποῖους διορισμοὺς μόνον διὰ τῆς ἀποφασιστικῆς ἀνιστάσεως τοῦ ἐματάλωσε, εἶδε καταργούμενον τελείως τὸ δικαίωμα τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων νὰ συμπράτῃ εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ κυβερνήτου τῆς Νήσου, τὸ ὁποῖον ὁ κρητικὸς λαὸς ἐπεδίωξε νὰ εὐρύνῃ μέχρι πλήρους κυριαρχικοῦ δικαιώματος, εἶδε τὴν ἐλληνικὴν σημαίαν καταβιβαζομένην ἀπὸ τοῦ σημείου ἡ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀνύψωσις συμβολίζει κατ' ἐξοχὴν τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν, εἶδε τοὺς μουσουλμάνους πληρεξούσιους εἰσαγομένους εἰς τὴν Συνέλευσιν ἀνεῦ τοῦ ὄρκου τοῦ ἐνωτικοῦ καθεστώτος, καὶ τὸν ὄρκον τοῦτον ὄν ὡμωσαν οἱ χριστιανοὶ πληρεξούσιοι κηρυττόμενον ἄκυρον ὑπὸ τῆς διπλωματίας καὶ τὸ ἐνωτικὸν καθεστὼς χαρακτηριζόμενον παιδαριῶδες καὶ τὸ ἐθνικὸν τοῦ ζητήματος ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὀπισθοδρομοῦν καὶ τείνον ὑπὸ τὰς ἀπειλάς τῶν νεοτούρκων νὰ ἐκτραπῇ τῆς ἐθνικῆς κατευθύνσεως καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ὁδὸν ἣν ἀποκρούει ἡ συνείδησις τοῦ κρητικοῦ λαοῦ. Καὶ οἷε ἐνόμισεν οἷε ὡφείλε νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῆς ὀλιγορίας ταύτης ροπῆς, ἥτις ὡδαί τὸ κρητικὸν ζήτημα μακρὰν τῆς ἐθνικῆς λύσεως, νὰ ἀκούῃ ἐπιτιμῆσεις καὶ νὰ χαρακτηρίζεται προκλητικὸς καὶ διὰ τοῦτο ἀνάξιος τῆς συμπαθείας τῶν ἰσχυρῶν προστατῶν του, τοῦτο νομίζομεν οἷε ἀποτελεῖ τραγικὴν εἰρωνείαν εἰς ἄρα τῶν ἀτυχῶν κρητικῶν

λαοῦ, εἰς τὴν ὁποῖαν μόνον ἐντελῶς ἀκαρδὸς διπλωματία δύναται νὰ εὐρίσκη εὐχαρίστησιν, πρέπει δὲ νὰ ἦναι πολὺ ἰδιόρρυθμος ἡ συνείδησις τῶν διπλωματιῶν διὰ νὰ εὐρίσκη ἱκανοποίησιν εἰς τὴν δικαιολογίαν ταύτην. «Δὲν δίδω, λέγει ἡ διπλωματία, καμμίαν λύσιν εἰς τὸ κρητικὸν ζήτημα ἐφ' ὅσον οἱ Κρήτες εἶναι προκλητικοί.» Ἀλλὰ μήπως εἶδεν ὅταν δὲν ἦσαν τοιοῦτοι, ἀλλ' ἦσαν πειθήνιοι εἰς τὰς προσταγὰς τῶν Δυνάμεων; Εἰς τὴν μύρῃν ἐποχὴν τοῦ γιανιτισμοῦ, κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐπετρέπετο χριστιανὸς νὰ διέλθῃ ἐφιππος πρὸ γιαντιστῶν, διηγούνται περὶ ἐνὸς τῶν ἀνθρωπομόρφων ἐκείνων τεράτων, ὅτι ὁσάκις συνήντα χριστιανὸν ἐφιππον καὶ οὗτος συμμορφούμενος πρὸς τὸ καθιερωμένον ἔθιμον ἀφιππευε διὰ νὰ διέλθῃ ταπεινὸς πρὸ τοῦ γιαντιστῶν, οὗτος ἐπίζητῶν πάντοτε ἀφορμὴν νὰ χύσῃ αἷμα χριστιανικὸν ἐκράυγαζε: «Ἰντα μωρὲ, γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃς ἐπέζεψες;» Καὶ ἐφόνευσεν τὸν χριστιανόν. Τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν καὶ οἱ χριστιανοὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃσι τὸν θάνατον ὁσάκις ἐφιπποῖ τὸν συνήντων, δὲν ἐτόλμων νὰ ἀφιππεύσωσι. Ἀλλὰ τότε πάλιν ὁ γιαντιστῶν μακρὰν ἐκράυγαζε: «Ἰντα, μωρὲ, καθάλαρῃς περνᾶς ἀπ' ἐμπρὸς μου;» Καὶ πάλιν ἐφόνευσεν τὸν χριστιανόν. Ὁμοίᾳ περίπτωσιν πρὸς τὴν τοῦ γιαντιστῶν ἐκείνου εἶναι καὶ τῆς διπλωματίας ἡ στάσις πρὸς τὸν κρητικὸν λαόν σήμερον. Οὕτε πεζὸν οὕτε καθάλαρῃν δὲν ἤθελε τὸν χριστιανόν ὁ γιαντιστῶν. Οὕτε ἡσυχον, οὕτε ἀτακτον δὲν θέλει τὸν κρητικὸν λαόν ἡ διπλωματία. Ὅταν ἡσυχάζῃ δὲν τὴν ἐνοχλεῖ καὶ δὲν τὸν ἐνθυμείται καθόλου. Ὅταν ἐξεγείρεται τὴν ταρασσὲν καὶ τὴν ἐξοργίζει. Τί λοιπὸν πρέπει νὰ κάμῃ ὁ γαλατιώτικος οὗτος λαὸς διὰ νὰ πείσῃ τοὺς κρατιούσους προστάτας του νὰ λάβωσι μίαν ἀπόφασιν περὶ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ συγχρόνως τὴν δυσμένειαν τῶν;

Ἡ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΚΑΙ Ὁ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΜΕΣΣΑΡΑΣ

Ἀπὸ τὸ «Σύνταγμα» ἐπληροφόρηθημεν ὅτι ἡ κυβέρνησις ἀπέριψε τὰς προτάσεις τοῦ κ. Λεφέδρου περὶ κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου Ἡρακλείου—Μεσσαράς. Λυπούμεθα παρκαπολύ διὰ τὸ σοβαρῶτατον τοῦτου κυβερνητικὸν σφάλμα. Ταῦτοχρόνως ἐμάθομεν ὅτι ὁ μειοδότης θεωρῶν ὅτι ἀπέκτησε δικαιώματα ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης δημοπρασίας δὲν ἀπέσυρε τὴν ἐγγύησιν ἣν ἔχει κατατεθειμένην, ἀπῆλθε δὲ μόνον ὅπως κηρυχθήσῃ περὶ τῆς προστασίας τῶν δικαιωμάτων του. Οὕτω; ἡ κυβέρνησις διὰ τοῦ ὀλισθήματος αὐτῆς κινδυνεύει νὰ περιπλέξῃ τὸν τόπον εἰς ζήτημα πολιτικὸν ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἡ μικροτέρα ζήτησις τὴν ὁποῖαν θὰ ὑποστῇ θὰ εἶναι, νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν κ. Λεφέδρον νόμιμον ἀνάδοχον τοῦ σιδηροδρόμου. Καὶ

λέγομεν ζήτησις, κατὰ τὴν κυβερνητικὴν ἀνίληψιν, διότι πρᾶγματι θὰ πρόκειται περὶ ὡφελείας μεγίστης διὰ τὸν τόπον. Ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι μόνον γαίαι εὐφορώταται 500,000 στρεμ. τοῦλάχιστον ἐν Μεσσαρᾷ μένουσι σήμερον νεκρὰ δι' ἔλλειψιν εὐκόλου καὶ εὐθηνῆς συγκοινωνίας καὶ συνεπῶς σχεδὸν ἀνεῦ ἀξίας, καὶ ὅτι ἐγκυβερνητικῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας αὗται θὰ παρεδίδοντο εἰς τὴν καλλιέργειαν, καὶ ἡ ἀξία τῶν θὰ ἠῤῥεξε κατ' ἐλάχιστον ὅσον 20 δρ. τὸ στρέμμα, θὰ κερτανοῦσαμεν ὁποῖας καὶ ὁπόσας ὡφελείας; θὰ στερηθῇ ἡ Κρήτη ἐκ τῆς μακτιώσεως τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου. Μόνον ἀπὸ τὴν ὑπερτίμησιν τῶν γαιῶν ἡ Μεσσαρᾷ θὰ ὡφελείτο τοῦλάχιστον 10,000,000 δρ. διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐνθυμούμεθα δὲ πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐξε ἀζοντες τοὺς στατιστικὸς πίνακας τοῦ εἰσκαγωγικοῦ καὶ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου τῆς Κρήτης παρετηρήσαμεν ὅτι εἰσάγομεν ἐτησίως ἄλευρα καὶ σιτηρὰ ἀξίας δρ. 3.000,000 περίπου, τὴν δὲ ἦτο καὶ ἡ ἐπὶ πλέον διαφορὰ τῆς εἰσκαγωγῆς ἀπὸ τῆς ἐξαγωγῆς. Καὶ συνεπερινομεν ὅτι ἐάν ἐκαλλιερῶντο αἱ γαῖαι τῆς Μεσσαράς, ἡ Κρήτη θὰ ἐγένετο αὐτάρκης ὑπὸ ἐποψίν σιτηρῶν τὰ 3000000 τὰ ὅποια στέλλομεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς ἀγορὰν ἄλευρων θὰ ἔμενον εἰς τὸν τόπον θὰ ἐπετυγχάνετο δὲ καὶ τὸ ἐμπορικὸν ἰσοζύγιον. Ἀλλὰ διὰ νὰ καλλιερῶνθῶν αἱ γαῖαι αὗται πρέπει νὰ γίνῃ ὁ σιδηροδρομος. Δὲν ἔχομεν ἐπομίνως δικίον θεωροῦντες μὲγα κακὸν τὴν μακτιώσιν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ; Διότι δὲν πρέπει νὰ αὐταπατώμεθα ὀμιλοῦντες περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δημοπρασίας. Ἐάν ἡ γενομένη μακτιώθῃ, δὲν θὰ ἐπαναληθῇ. Καὶ ἐάν ἐπαναληθῇ δὲν θὰ παρουσιασθῶσιν ἄλλοι μειοδῶται. Διότι οὕτε ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῆς Κρήτης δυστυχῶς δὲ οὕτε ἡ κυβερνητικὴ προθυμία εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ ἐνθαρρύνωσι τὰ ζῆνα κεφάλαια. Διὰ τοῦτου ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ἐνκνίαν ἀντίληψιν τῆς κυβερνήσεως, θὰ εἶναι ὡφέλεια ἀνυπολόγιστος διὰ τὸν τόπον ἐάν μὴ μακτιώθῃ ἡ ἐνεργηθείσα δημοπρασία ἔστω καὶ διὰ διπλωματικῆς παρεμβάσεως, ἀφοῦ δὲ ἀπ' ἐνὸς μὲν ἡ ἀπειρία ἡμῶν περὶ τὰ ζητήματα ταῦτα, ἀπ' ἐτέρου δὲ ἡ καχυποψία καὶ ἡ στενὴ τῶν πραγματῶν ἀντίληψις ἀδίνεις δυστυχῶς προσιδιάζουσιν εἰς πολλοὺς τῶν παρ' ἡμῖν προτιμῶν τὰ κοινὰ, ἐπὶ μακρὰ ἔτη θὰ ἀποτελῶσι προσκόμματα εἰς γενναῖα ἔργα προοδευτικά, πρέπει νὰ εὐχόμεθα ὅπως δοθῇ ἀφορμὴ νὰ μὲς ἐπιβληθῇ, ἔστω καὶ ἀκόντων ἡμῶν, ἡ ἐναρξίς τοιούτων ἔργων. Διότι εἴμεθα βέβαιοι οἷε ἕνα γείνη ἀρχή, καὶ ὁ νόημον καὶ πρὸς τὴν πρόδοον ῥεπῶν κρητικῶν λαὸς δοκιμάσῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας, μόνος του θὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς ἡγέτας του καὶ θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ διὰ πάσης θυσίας νὰ ἐπεκτείνωσι τὸ σιδηροδρομικὸν δικτυον καὶ ἐφ' ὅλης τῆς Κρήτης. Δὲν εἶδομεν τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκτελ. Ἐπιτροπῆς τὴν ἀπορρίψῃσιν τὰς προτάσεις τοῦ κ. Λεφέδρου, καὶ ἂν ὡς μανθῶμεν εἶναι λίαν πτωχὴ κατὰ τὸ αἰτιολογικὸν αὐτῆς. Ἐπὶ δύο λόγων στηρίζεται αὕτη: εἰς τὴν ἔλλειψιν προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔργου, καὶ εἰς τὸ ἀσύμφορον τῆς κατὰ χιλιόμετρον δαπάνης. Καὶ ἔσον μὲν ἀφορᾷ τὸν προϋπολογισμὸν ἡ ἔλλειψις αὐτοῦ θὰ ἦτο λόγος ἀκυρώσεως τῆς δημοπρασίας ἐάν ἐν τῷ ψήφισματι τῆς Συνελεύσεως περιείχετο διάταξις ὀρίζουσα ὅτι ἡ δημοπρα-

σία θὰ προκηρῦσσεται ἐπὶ τῇ βάσει προϋπολογισμοῦ. Τοιαύτη ὅμως διάταξις δὲν ὑπάρχει. Τὸ ἀρθρον 2 τὸ ὁποῖον δίδει τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποῖων θὰ κατασκευασθῶσιν οἱ σιδηροδρομοὶ ὀρίζει ὅτι τὸ διάγραμμα τοῦ σιδηροδρομικοῦ δικτύου θὰ ἀκολουθῆσῃ τὰς ὑποδείξεις τῆς ὑπαρχούσης ἡδῆ μελέτης, ὅτι τὸ μήκος τῆς γραμμῆς θὰ εἶναι κατ' ἀνώτατον ὅρον 120 χιλιόμετρα καὶ τὸ πλάτος αὐτῆς ἐνὸς μέτρον. Τὸ δὲ ἀρθρον 6 ἀπαριθμεῖ τὰς λεπτομερείας τῆς συμβάσεως αἰτίνες θέλουσι καθορισθῆναι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ διὰ τοῦ ἀρθρ. 4 συνιστωμένου Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου. Οὕτε τὸ ἐν οὕτε τὸ ἄλλο ὅμως ὀμιλοῦσι περὶ προϋπολογισμοῦ ὡς ἀπαραιτήτου διὰ τὴν προκήρυξιν τῆς δημοπρασίας καὶ τὴν σύναψιν τῆς συμβάσεως. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ψήφισματος τοῦτου ἡ κυβέρνησις διατυπώσασα τοὺς ὄρους τῆς διακηρῦξεως τῆς δημοπρασίας δὲν προϋπελόγησε τὸ ἀνώτατον ὅρον τῆς χιλιμετρικῆς δαπάνης, διότι τοιαύτην ὑποχρεῶσιν δὲν τῇ ἐπέβλεπε τὸ ψήφισμα, δὲν δικαιῶται ἐκ τῶν ὑστέρων διὰ τὴν ἔλλειψιν ταύτην νὰ ἐπορρίψῃ τὰς προτάσεις τοῦ μειοδότη (α) διότι ὁ μειοδότης δὲν ἦτο παντάπασιν ὑπαίτιος τῆς παραλείψεως ταύτης (β) διότι ἡ Ἐκτ. Ἐπιτροπὴ ἐχθέσασα εἰς δι' ἐνῆ συναγωνισμὸν τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου δὲν δύναται μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ συναγωνισμοῦ καὶ ἀφοῦ ἐκ τουοῦ ἐγεννήθησαν δικαιώματα ὑπὲρ τοῦ μειοδότη, νὰ κηρύξῃ ἄκυρον τὴν ἐαυτῆς πράξιν τῆς προκήρυξεως δι' ἰδίαν αὐτῆς παραλείψιν, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς ἐκεῖνον ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἐγεννήθησαν δικαιώματα. Διότι κατὰ τὴν ἐνοίαν τοῦ ἀρθρ. 7 τῆς προκηρῦξεως τοῦ συναγωνισμοῦ ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ θέλει κατακυρώσει τὴν κατασκευὴν καὶ ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἔργου, ἐάν τὰ πορίσματα τοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου εἶναι εὐνοικὰ πρὸς τὰς γενομένας προσφοράς. Ἐν προκειμένῳ δὲ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ Γνωμ. Συμβούλιον ὑπέδειξε βελτιώσεις τινὰς τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ κ. Λεφέδρου προσφορῶν, ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ δὲ ἀποδοχῆς τῶν ὑποδειχθεισῶν βελτιώσεων ἐξήρτησε τὴν κατακύρωσιν τοῦ ἔργου, καὶ ἂν ὡς ἐπληροφόρηθημεν ἡ Ἐκτελ. Ἐπιτροπὴ προσεκάλεσε τὸν μειοδότην νὰ δηλώσῃ ἐν δέχεται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ Γνωμ. Συμβουλίου, οὗτος δὲ λαβὼν γνώσιν τῶν προτεινομένων τροποποιήσεων ἀπεδέχθη αὐτάς. Ἐάν δὲ ἀληθὲς οὗτος ἐγένοντο τὰ πράγματα, ἐάν ἡ Ἐκτελ. Ἐπιτροπὴ ἀποδεχθεῖσιν τὰ πορίσματα τοῦ Γνωμ. Συμβουλίου, προῆλθεν εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τὸν μειοδότην, ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν, οὗτος δὲ ἀποδεχθεὶς ἐπίσην τὰς ὑποδειχθείσας βελτιώσεις, ἐτροποποίησε τὰς ἀρχικὰς προτάσεις του συμφώνως πρὸς ταύτας, τότε ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ἡ Ἐκτελ. Ἐπιτροπὴ εἰσαυθῆσεν ἀπέναντι τοῦ μειοδότη, καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀπορρίψῃ τὰς συμφώνως πρὸ τὰ πορίσματα τοῦ Γνωμ. Συμβουλίου βελτιωθείσας προσφοράς. Διότι πρέπει νὰ σημειωθῇ καὶ τοῦτο, ἡ Ἐκτελ. Ἐπιτροπὴ διὰ τῆς προκηρῦξεως τοῦ συναγωνισμοῦ δὲν ἐπορρίψεν εἰς ἐαυτὴν τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως ἢ μὴ τῶν προσφορῶν, ἀλλ'